

Изведнажъ му дойде на умъ, че параходитъ не могатъ да се движатъ и това той реши да използва, за да не изпълни заповѣдта на „Ракета 1950“. Въ тоя моментъ, обаче, съ рупора му известиха, че тайнствената сила не действуваша на параходитъ и тѣ могатъ вече да се движатъ. Всички възможни отклонения бѣха предвидени отъ могъщите миротворци... Адмиралътъ хвърли погледъ на часовника си. Оставаша още две минути. Той реши да чака, да не изпълни заповѣдта на тая дяволска машина, да подложи още единъ пжтъ на испытание силата на „Ракета 1950“.

Въ тоя моментъ, сякашъ нѣкой бѣ прочелъ мислитъ на адмирала, радиото избръмча:

„Ако следъ една минута флотата не се отправи къмъ роднитъ ви брѣгове, хвърлете единъ погледъ къмъ торпильора „Царицата на Изтокъ“. Следъ това ще се действуваша“.

Тишина отново зацари. Подчиненитъ питаха нѣма ли да последва нѣкаква заповѣдъ отъ ръководството. Адмиралътъ упорито отказа връщането. Той чакаше. „Царицата на Изтокъ“ бѣше на около 40—50 метра отъ „Япанъ“ — адмиралския гигантъ. Оставаше още половинъ минута. Секундитъ бърже се изнизваха. Десетъ секунди. Заповѣдъ за връщане не се даде.

Когато последната секунда отъ срока изтече, погледитъ на всички съ трепетъ се отправиха къмъ набеязаната жертва. И всички видѣха какъ, съ изтичането на последната секунда, изведнажъ, грамадниятъ торпильоръ пламна отъ всички страни и започна да гори, като кибритена кутийка. А ракетата се люлѣеше надъ вълнитъ...

Тогава, обхванати отъ ужасъ, като стадо подплашени бикове на водопой, параходитъ, безъ да чакатъ заповѣдъ, тежко запъхтѣха и обърнаха носовѣтъ си за връщане. Въ тоя моментъ пламъцитъ на „Царицата на Изтокъ“ угаснаха. Флотата въ дивъ бѣгъ полетѣ къмъ родината си, а „Ракета 1950“

СИМЕОНЪ МАРИНОВЪ

Ракета 1950

Фантастиченъ романъ за деца и юноши (4)

стоя още около два часа на мѣстото си, а следъ това се хлъзна надъ водитъ на океана и изчезна отъ хоризонта...

Чудото се разнесе съ свѣткавична бързина по цѣлъ свѣтъ. Неописуема радостъ настана на корабитъ на съединената европейска флота. Всички кораби срѣдъ гуляи и музики отправиха корабитъ къмъ различнитъ европейски пристанища и съ облекчение се разпрѣснаха. Всички вестници въ свѣта предаваха необикновената случка, като пишеха най-причудливи нѣща за тайнствената „Ракета 1950“ — чудното изобретение на 1950 година. Тѣ наричаха ракетата спасителка на свѣтовната цивилизация, а нейнитъ откриватели боготворѣха. Нито прелитането на океана отъ Линдбергъ, нито летенията надъ полюса, нито каквото и да е друго свѣтовно събитие не можеше вече да се сравни съ подвигътъ на „Ракета 1950“. Станалото, по своята тайнственостъ, по своята величава човѣшка любовъ, далече надминаваше дори фантазията на пламенния Жюль Вернъ.

Свѣтътъ шумѣше непрестанно. Вестниците още повече възбуждаха духоветъ. Тѣ преповтаряха случкитъ съ тая ракета, станали въ София и въ Парижъ. Свѣрхестественото предположение изчезна. Човѣчеството още единъ пжтъ се преклони предъ човѣшкия гений. Цѣла Европа буквално полудѣ отъ възторгъ. Старата Европа — тя не можеше да загине! Въ нейното спасение всички виждаха Божи прѣстъ, а България, въ която ракетата се появи най-напредъ, стана обектъ на особено внимание отъ страна на великитъ сили. При международното разклатено положение, нашумѣлото име на нашата страна бѣ използвано отлично отъ нашата дипломация. Тя сключи бързо извънредно

износни договори съ великитъ сили, които вече гледаха на нея като на галено дете, на което трѣбва да се угоди.

Това извика и другъ интересъ къмъ България. Туристи и пжтешественици се изсипаха като благодатенъ дъждъ въ страната ни. Напомни се на свѣтъ че България е Швейцария на Балканитъ, издадоха се албуми, ръководствата упжтвания. Напомни се за българския храбростъ, отново ни нарекоха „ягънъ на Балканитъ“, та дори и за наше кисело млѣко, най-лѣчебното млѣко въ свѣта, се писа много. Що се нася за тютюна и розитъ — хвалби за тѣхъ нѣмаха край. Нашитъ сѣбости снизходително се премѣлчава.

Интересътъ къмъ България се простираше и въ уреждане на множество експедиции. Една научна експедиция се уреди отъ страна на английското правителство, която посети София, проучи нейната околностъ — все целъ да събере данни за тайнствен корабъ — „Ракета 1950“. Друга експедиция пристигна чакъ отъ далечната и любознателна Америка, която размирицитъ се бѣха преклонили. Но най-голѣма почуда произведе една негърска експедиция, изпратена отъ негърската академия на наукитъ, основана въ 1942 година въ бонъ, екваториална Африка.

Покрай научнитъ цели, които поставиха изброенитъ експедиции, описаха България и българитъ. Именитъ, особено следъ експедицитъ, растна значително. Но все пакъ, на нитъ експедиции до нищо не се добраха въ връзка съ ракетата. „Ракета 1950“ оставаше загадка. Издирванитъ въ околността въ Парижъ бѣха безрезультатни.

Свѣтътъ живѣеше съ постоянни най-противоречиви догадки, които пжтъ за дълго не заглѣхнаха. Ракетата като че потъна въ земята. Всичко, свързано съ това чудо на вѣка, оставаше въ тайна и именно затова интересътъ къмъ „Ракета 1950“ бѣше необичаенъ. Любопитството оставаше неотлъчно летворено... (Следъ)

Дѣдо Коледе, благодаря!

Дѣдо Коледа рисува на прозореца гори и цвѣта съ коронки чудни, диви мечки и сѣрни. Малкото дете разглежда тая сребърна гора; приказката го повежда и то тръгва изъ леса. Гонятъ се снѣжинки чисти и изпращатъ му привѣтъ — стига то и се здрависва

съсъ царкинята отъ ледъ. Ала отъ дѣхътъ детински гаснатъ златнитъ звезди и царкинята пролива бисернитъ си сълзи. Приказката се стопява и предъ детскитъ очи задъ прозореца обистренъ свѣтътъ първитъ зари. Тамъ по она пжтъ далеченъ Дѣдо Коледа дойде

и въ шейната си донесе за прекрасното дете топли дрехи и играчки, и най-последъ чуденъ даръ цвѣтна книга съ ясенъ надписъ: за първачето — букваръ! Малкото дете разлистя всѣка страница съ ржка, и очитъ му лжчисти пиятъ първитъ слова. Дѣдо Коледе, благодаря!

Богданъ Овесянинъ

